

Arrest

nr. 141 062 van 16 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die respectievelijk verklaren van Belgische en Russische nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 juli 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de tweede verzoekster ter kennis gegeven op 23 juli 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 augustus 2012 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken, D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BOUROVA, die *loco* advocaat E. DE BACKER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 augustus 2011 treden de verzoekende partijen te Praag met elkaar in het huwelijk.

1.2. Op 7 december 2012 biedt de tweede verzoekster zich aan bij de gemeente Geraardsbergen om zich te laten inschrijven. Op dezelfde dag ontvangt zij een verblijfsattest (bijlage 15), geldig tot 21 januari 2012.

1.3. Op 23 januari 2012 dient de tweede verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenote van een Belg. Zij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter.

Op 19 juli 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing die aan de tweede verzoekster wordt ter kennis gegeven op 23 juli 2012. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.01.2012 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Betrokkene legt als bewijs hiervan rekeninguittreksels voor van haar Belgische echtgenoot waaruit blijkt dat deze echtgenoot 1000€ per maand verdient. Rekening houdend met het feit dat de armoede - risicogrens voor een gezin bestaande uit twee volwassen vastgelegd is op 1459€, rekening houdend met het feit dat uit het voorgelegde huurcontract blijkt dat betrokkene 595€ huur per maand betaalt, waardoor zij als gezin bestaande uit twee volwassenen nog 405€ per maand hebben om voor beiden een minimum aan waardigheid te garanderen, en tot slot rekening houdend met het feit dat hierbij de andere algemene kosten en lasten die elk gezin heeft nog niet zijn bij gerekend, moet vastgesteld worden dat de inkomsten van de Belgische onderdaan ver onder deze armoede - risicogrens liggen. Bijgevolg is het risico reëel dat betrokkenen ten laste zullen vallen van de Belgische openbare overheden.

Betrokkene voldoet dus niet aan de bovengestelde vereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt ambtshalve op dat artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) bepaalt dat de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van deze wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Aangezien de bestreden beslissing niet gericht is aan de eerste verzoeker, ontbeert hij de vereiste hoedanigheid om tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) – beslissing die louter gericht is aan de tweede verzoekster – een beroep tot nietigverklaring in te dienen en heeft hij geen voldoende persoonlijk en rechtstreeks belang bij de vordering (cf. RvS 19 augustus 2005, nr. 148.268; RvS 28 februari 2008, nr. 180.171; RvS 29 mei 2008, nr. 183.531). In de mate dat het beroep wordt ingesteld door de eerste verzoeker is het dan ook onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Wat betreft de prejudiciële vraag

3.1.1. In hoofddeel vragen de verzoekende partijen om aan het Grondwettelijk Hof de prejudiciële vraag te stellen of artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt in combinatie met de artikelen 8, 12 en 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) "waar zij een bijkomende voorwaarde tot stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen gelijk aan 120% van het leefloon voor een persoon met een gezin ten laste vooropstelt waar deze bijkomende voorwaarde voor de Unieburger niet wordt opgelegd".

3.1.2. Ter terechtzitting wijst de waarnemend voorzitter er op dat het Grondwettelijk Hof zich reeds in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 heeft uitgesproken over het verschil in behandeling op het vlak van bestaansmiddelen tussen de Belgische onderdaan die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer en zijn familieleden, en de andere burgers van de Unie en hun familieleden en daarbij geoordeeld dat dit verschil geen onevenredige gevolgen heeft (zie GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, overweging 55.5) en vraagt hij aan de raadvrouw van de verzoekende partijen of het verzoek om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof gehandhaafd wordt. De raadvrouw van de verzoekende partijen antwoordt dat zij het verzoek niet wenst te handhaven.

3.1.3. Bijgevolg dient de prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof niet te worden gesteld.

3.2. Wat betreft de middelen

3.2.1.1.1. In een eerste middel wordt de schending aangevoerd van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in combinatie met het legaliteitsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1. De bestreden beslissing motiveert onder meer:

"Rekening houdend met het feit dat de armoede- risicogrens voor een gezin bestaande uit twee volwassenen vastgelegd is op 1459€ ..."

Artikel 40ter Vreemdelingenwet verwijst naar een bedrag van 120% van het in artikel 14 §1 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie vastgelegde bedrag.

Dat voormelde bepaling van de wet op maatschappelijke integratie verwijst naar de categorie van een persoon met een gezin te zijnen laste.

Dat het bedrag van leefloon voor een persoon met gezin ten laste conform de Omzendbrief van 1 februari 2012 met betrekking tot de aanpassing van de bedragen die tot de federale wetgeving met betrekking tot het maatschappelijk welzijn behoren (B.S. 23 februari 2012) werd vastgelegd op 1047,48 euro.

Dat de bestreden beslissing dan ook onterecht de armoedegrens vastlegt op 1459 euro nu deze conform artikel 40ter Vreemdelingenwet in combinatie met voormelde omzendbrief (120% leefloon) dient te worden vastgelegd op 1256,97 euro.

2. Dat de bestreden beslissing dan ook niet steunt op wettige gronden.

Dat de bestreden beslissing dan ook het legaliteitsbeginsel schendt nu zij is genomen op foutieve en niet-wettelijke gronden nu zij steunt op een verkeerd aangenomen bedrag van de risicogrens- armoedegrens.

"En tot slotte kan gesteld worden dat de strekking van het legaliteitsbeginsel in belangrijke mate neerkomt op het garanderen van gelijkheid en rechtszekerheid, hetgeen in het algemeen weliswaar gerealiseerd wordt door rechtspraak en bestuur conform de wet." (M.C. BURKENS e.a., Beginselen van de Democratische Rechtsstaat. Kluwer, 2006, Utrecht, 180.).

3. Dat minstens kan gesteld worden dat het zorgvuldigheidsbeginsel in casu geschonden is nu de verwerende partij zich steunt op foutieve bedragen teneinde een beslissing te nemen.

"Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding." (RvS 2 februari 2001, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954) .

"Een zorgvuldige besluitvorming houdt in dat de administratie de toepasselijke rechtsregels op alle relevante feiten toepast en na een behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens en belangen beslist." (C. BERX, *Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid*. Antwerpen, Intersentia Rechtswetenschappen, 2000, 320.)

Dat het foutief interpreteren van de tekst van artikel 40ter Vreemdelingenwet op zich voldoende impliceert dat de beslissing niet is genomen door een zorgvuldig voorbereide overheid dewelke alle belangen in voldoende mate afwoog met een gronde kennis van zaken.

4. Dat de motiveringsplicht eveneens is geschonden nu de bestreden beslissing steunt op niet wettige motieven en foutieve armoedegrenzen worden aangenomen in de bestreden beslissing.

"Feitelijke onjuistheid naar de motieven betekent dat:

- de motieven ten aanzien van de materiële juistheid van de feiten niet bestaan" (D. MAREEN, "Het motiveringsbeginsel", in: OPDEBEECK en M. VAN DAMME, *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, 145.)

5. Dat bovendien de inkomsten van verzoeker ruimschoots de grenzen van 120% leefloon overschrijden nu verzoeker ongeveer 1800 euro per maand verdient (zie supra) en artikel 40ter Vreemdelingenwet derhalve is geschonden.

Het eerste middel is gegrond."

3.2.1.1.2. In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van de motiveringsverplichting.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1. Dat de bestreden beslissing ondermeer stelt:

"en tot slot rekening houdend met het feit dat hierbij de andere algemene kosten en lasten die elk gezin heeft nog niet zijn bij gerekend"

Dat dit geenszins een deugdelijke motivering betreft nu deze kosten op geen enkele manier zijn bewezen noch hieromtrent bijkomende informatie werd gevraagd.

Verwerende partij gaat hier louter uit van assumpties dewelke niet objectief werden getoetst.

"Het onderzoek naar het bewijs van de feiten is onderdeel van het wettigheidsonderzoek. Een beslissing die op onbestaande of niet afdoende bewezen feiten steunt, is in rechte niet te verantwoorden." (D. MAREEN, "Het motiveringsbeginsel", in: OPDEBEECK en M. VAN DAMME, *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, 145.)

Een zorgvuldige overheid dient eveneens minstens in dermate belangrijke dossiers waar over de toekenning van een mensenrecht wordt geoordeeld een zorgvuldig voorbereid dossier samen te stellen en een gefundeerd onderzoek te doen naar de feiten en de belangen van de partijen. Het is slechts op deze manier dat een deugdelijke besluitvorming kan tot stand komen.

Het is dan ook onredelijk om in de motivering te verwijzen naar de kosten van een ander modaal gezin zonder evenwel een degelijk onderzoek te doen naar de werkelijke vaste kosten van verzoekers.

"Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt." (RvS (10e k.) nr. 193.267, 13 mei 2009 CDPK 2010 (samenvatting) , afl. 2, 274; <http://www.raadvst-consetat.be> (14 januari 2011)).

Verwerende partij had minstens een schrijven moeten richten aan verzoekers om deze documenten over te maken teneinde op een zorgvuldige en redelijke manier tot de besluitvorming te komen.

"Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid slechts na afweging van alle relevante gegevens van de zaak een beslissing mag nemen." (R.v.St. (9e k.) nr. 182.450, 28 april 2008 CDPK 2009 (samenvatting), afl. 2, 340; <http://www.raadvst-consetat.be> (25 november 2009)).

Bovendien diende verwerende partij minstens, mede in het kader van haar zorgvuldigheidsplicht, een behoeftenanalyse te maken van het gezin en op basis daarvan bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid.

Men mag niet automatisch overgaan tot afwijzing van de aanvraag omdat verzoekster niet zou hebben bewezen dat haar echtgenoot bestaansmiddelen heeft gelijk aan 120% van het leefloon.

Bovendien betreft het bedrag van artikel 40ter Vreemdelingen een referentiebedrag en dient nog steeds te worden nagegaan door verwerende partij of er al dan niet een gezinshereniging kan worden toegestaan.

Bovendien is verzoeker eveneens voor de helft aandeelhouder in de BVBA L.T. Verwerende partij diende dit na te gaan en deze inkomsten en aandelen mee te begroten in de motivering en de behoeftenanalyse hierop af te stemmen.

Verwerende partij heeft dan ook onzorgvuldig gehandeld, aangezien een administratieve overheid net zoals iedere rechtszoekende de publicaties in het Belgisch Staatsblad behoort te kennen en te controleren.

3. Dat, indien verwerende partij niet onzorgvuldig zou hebben gehandeld en wel degelijk een grondige studie zou hebben gedaan van de behoeften en inkomsten van verzoekers duidelijk zou gebleken zijn dat verzoekers wel degelijk in het eigen levensonderhoud kunnen voorzien en derhalve geen aanspraak zouden moeten maken op de sociale bijstand in België.

Dat uit de inkomsten van juni en juli 2012 inmiddels blijkt dat verzoeker een netto-inkomen heeft van 1400 euro per maand hetwelk ruim boven de marges van artikel 40ter Vreemdelingenwet ligt.

Dat verzoeker bovendien nog een extra maandelijks onkostenvergoeding ontvangt van ongeveer 400 euro dewelke niet wordt belast.

Dat de effectieve inkomsten van verzoeker dan ook maandelijks circa 1800 euro bedragen.

Dat er dan ook geenszins sprake kan zijn dat de inkomsten van verzoeker ver onder de armoedegrens liggen.

Dat verzoeker bovendien nog aandeelhouder is in de BVBA L.T. en dit consulteerbaar is via het Belgisch Staatsblad.

Dat verzoeker dan ook dit diende te checken daar iedere rechtsonderhorige geacht wordt de publicaties in het Belgisch Staatsblad te kennen.

Dat de onzorgvuldigheid van verwerende partij voldoende is aangetoond nu de inkomsten ruimschoots de grenzen van het bedrag conform artikel 40ter Vreemdelingen overschrijdt.

Het tweede middel is gegrond."

3.2.1.2.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Ingevolge artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet moet de Belgische onderdaan voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden onder meer aantonen "dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht

voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.”

De verzoekende partij voert in het eerste middel aan dat de bestreden beslissing onterecht de armoedegrens vastlegt op € 1459 nu deze conform artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, in combinatie met de omzendbrief van 1 februari 2012 met betrekking tot de aanpassing van de bedragen die tot de federale wetgeving met betrekking tot het maatschappelijk welzijn behoren, dient te worden vastgelegd op € 1256,97.

Zij gaat er evenwel aan voorbij dat in de bestreden beslissing tevens wordt vastgesteld dat uit rekeninguittreksels van haar echtgenoot blijkt dat deze € 1000 per maand verdient. Zelfs al wordt in de bestreden beslissing een verkeerde norm gehanteerd, dan nog dient te worden vastgesteld dat de inkomsten van de echtgenoot van de verzoekende partij de norm die volgens de verzoekende partij diende te worden gehanteerd, met name € 1256,97, niet bereiken. De gemachtigde diende dus hoe dan ook een behoefteanalyse uit te voeren, wat *in casu* ook is gebeurd. Inzake deze behoefteanalyse wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de verzoekende partij en haar echtgenoot na de aftrek van hun maandelijkse huurkosten *“als gezin bestaande uit twee volwassenen nog 405€ per maand hebben om voor beiden een minimum aan waardigheid te garanderen”* en dat *“het risico (bijgevolg) reëel is dat betrokkenen ten laste zullen vallen van de Belgische openbare overheden”*. De verzoekende partij toont te dezen niet aan dat zij een nadeel ondervindt doordat de bestreden beslissing onterecht de armoedegrens vastlegt op € 1459 euro, terwijl deze had moeten worden vastgelegd op € 1256,97. De verzoekende partij heeft bijgevolg geen belang bij het eerste middel, voor zover erin de schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, in combinatie met het legaliteitsbeginsel wordt aangevoerd.

Waar de verzoekende partij nog aanvoert dat uit de inkomsten van juni en juli 2012 inmiddels blijkt dat haar echtgenoot *“een netto-inkomen heeft van 1400 euro per maand”* en hij *“bovendien nog een extra maandelijks(e) onkostenvergoeding ontvangt van ongeveer 400 euro dewelke niet wordt belast”*, zodat zijn *“effectieve inkomsten (...) maandelijks circa 1800 euro bedragen”*, wordt er op gewezen dat de stukken waaruit dit blijkt zijn bijgevoegd bij het verzoekschrift, doch zich niet in het administratief dossier bevinden en dus niet ter kennis zijn gebracht aan de verwerende partij waardoor deze er geen kennis van had en haar bezwaarlijk kan worden verweten er geen rekening mee te hebben gehouden.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in het tweede middel voorhoudt, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om bij de vaststelling dat de verzoekende partij en haar echtgenoot na de aftrek van € 595 huur per maand nog € 405 per maand overhouden ermee rekening te houden dat *“hierbij de andere algemene kosten en lasten die elk gezin heeft nog niet zijn bij gerekend”*. Dat *“deze kosten op geen enkele manier zijn bewezen”*, doet hieraan geen afbreuk. De verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat zij en haar echtgenoot geen andere algemene kosten en lasten dan het betalen van de maandelijkse huursommen hebben. Zij toont dit alleszins niet aan. In tegendeel, uit verschillende overschrijvingen die zich in het administratief dossier bevinden en waarmee de verzoekende partij de inkomsten van haar echtgenoot heeft aangetoond, blijkt wel degelijk dat er naast de maandelijkse huurkosten andere kosten waren.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de verwerende partij wel degelijk een behoefteanalyse heeft doorgevoerd en hierbij oordeelde dat de verzoekende partij en haar echtgenoot na de aftrek van hun maandelijkse huurkosten *“als gezin bestaande uit twee volwassenen nog 405€ per maand hebben om voor beiden een minimum aan waardigheid te garanderen”*, dat de *“inkomsten van de Belgische onderdaan ver onder de armoede-risicogrens liggen”* en dat *“(b)ijgevolg (...) het risico reëel (is) dat betrokkenen ten laste zullen vallen van de Belgische openbare overheden”*. De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij in het tweede middel aanvoert dat de verwerende partij *“een behoeftenanalyse (diende) te maken van het gezin en op basis daarvan bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid”*. De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift trouwens geen enkel concreet element aan dat bij deze behoefteanalyse in rekening had kunnen worden genomen. Zij maakt aldus niet aannemelijk dat de verwerende partij geen redelijke invulling heeft gegeven aan haar verplichting om een behoefteanalyse door te voeren.

Waar de verzoekende partij opwerpt dat de verwerende partij, aangezien zij *“de publicaties in het Belgisch Staatsblad behoort te kennen en te controleren”*, diende na te gaan dat haar echtgenoot *“voor de helft aandeelhouder is in de BVBA (...)”* en de inkomsten daaruit mee diende te begroten, wordt er op gewezen dat overeenkomstig artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet de Belgische

onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Uit de stukken van het administratief dossier kan niet worden afgeleid dat de Belgische echtgenoot van de verzoekende partij stukken heeft aangebracht waaruit blijkt dat hij inkomsten genoot als aandeelhouder van een BVBA. Het kan de verwerende partij dan ook bezwaarlijk worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Evenmin toont de verzoekende partij een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet aan.

3.2.1.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.2.1.2.3. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.2.1.2.4. Het eerste en het tweede middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3.2.2.1. In een derde middel wordt de schending aangevoerd van artikel 8 van het EVRM.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1. Artikel 8 EVRM stelt:

"1. Een ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en de vrijheden van anderen."

"De kern van het grondrecht op bescherming van het privé-leven bestaat erin dat het individu de vrijheid wordt gegeven om menselijke contacten en sociale banden uit te bouwen. Het grondrecht op bescherming van het gezinsleven vormt een specificering van deze vrijheid. Het grondrecht stelt een plicht in voor de overheid om zich van inmengingen in het gezinsleven te onthouden. Tevens verschaft het grondrecht een basis voor mensen die tot een zelfde gezin behoren om hun belangen in rechte te doen gelden." (P. DE HERT, "Artikel 8: Recht op privacy." In: J. VANDELANOTTE en P. DE HERT, Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar. Antwerpen, Intersentia, 2004, 738.).

Het is een positieve verplichting van de Staat om maatregelen te nemen om het recht op gezinsleven te waarborgen. De staat mag geen onrealistische eisen opleggen, noch mag zij op grond van haar positieve verplichting de aanvraag gratis afwijzen zonder het vragen van bijkomende informatie.

2. "Ratione personae kan het recht op bescherming van het gezinsleven of familielevens worden ingeroepen door alle rechtssubjecten die de factor een gezin vormen. De wens om een gezin te stichten valt niet onder de geboden bescherming. Een effectief beleefde gezinssituatie is een voorwaarde, doch is een voldoende voorwaarde, om te kunnen spreken van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. De relaties moeten hun basis niet noodzakelijk vinden in het huwelijk, ook andere de facto familiebanden kunnen hieronder vallen." (P. DE HERT, "Artikel 8: Recht op privacy." In: J. VANDELANOTTE en P. DE HERT, Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar. Antwerpen, Intersentia, 2004, 742.).

Het EHRM heeft meermaals bevestigd dat de band tussen echtgenoten (gehuwden) automatisch een gezinsleven impliceert.

Verwerende partij dient eveneens het recht op gezinsleven van verzoeker te waarborgen.

3. Bovendien heeft het Europees Hof in haar arrest *Sen v. Netherlands* (2001) (Hof Mensenrechten, *Sen v. Netherlands*, arrest van 21 december 2001, NJCM-Bulletin 2002, Vol. 27, nr. 5, 616-630, noot P. BOELES; NJB 2002, 225, nr. 5.) voor het eerst geoordeeld dat een verplichting in hoofde van de staat kan ontstaan om een familielid te laten overkomen, dat nog geen eerder verblijfsrecht in de betrokken verdragsstaat had.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37).

Na deze 'fair balance'-toets zou dan ook niet anders kunnen worden geoordeeld dan dat de Belgische Staat een positieve verplichting had om het recht op gezinsleven te waarborgen.

Verwerende partij had bij de beoordeling dan ook de bepalingen artikel 8 EVRM moeten respecteren, minstens het dossier van verzoekers zorgvuldig dienen te onderzoeken hetgeen niet is gebeurd gelet op het voorgaande.

"Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben." (RvV 2 mei 2012, AR 80 585)

Bovendien dient in acht te worden genomen dat verzoekers hun huwelijks leven geenszins kunnen beleven in het land van herkomst van verzoekster nu verzoeker hier zijn eigen bedrijf heeft en tewerkgesteld is in België.

Bovendien bezit verzoeker de Belgische nationaliteit waardoor hij geenszins verplicht kan worden te emigreren teneinde zijn recht op gezinsleven te kunnen uitoefenen.

Het derde middel is gegrond."

3.2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In casu vraagt de verzoekende partij een eerste toelating tot verblijf in het Rijk, met name een verblijf van meer dan drie maanden. In het geval van een eerste toelating oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dat geval moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang te bepalen van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid, van het EVRM voortvloeien, dient vooreerst te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Wat dit betreft, voert de verzoekende partij aan dat zij en haar echtgenoot hun huwelijksleven geenszins kunnen beleven in haar land van herkomst nu haar echtgenoot "*hier zijn eigen bedrijf heeft en tewerkgesteld is in België*" en dat haar echtgenoot bovendien "*de Belgische nationaliteit (bezit) waardoor hij geenszins verplicht kan worden te emigreren teneinde zijn recht op gezinsleven te kunnen uitoefenen*". Zij maakt evenwel niet aannemelijk dat zij enkel in België met haar echtgenoot kan samenleven. Het loutere gegeven dat haar echtgenoot tewerkgesteld is in België en er een eigen bedrijf heeft, maakt niet dat deze haar niet zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst. Zij maakt niet aannemelijk dat haar echtgenoot enkel in België kan worden tewerkgesteld en dat hij niet in het land van herkomst kan werken, te meer nu hij tevens uit Rusland afkomstig is. Ook het gegeven dat haar echtgenoot de Belgische nationaliteit heeft, brengt niet met zich mee dat hij de verzoekende partij niet zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst. Uit artikel 8 van het EVRM kan geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van echtparen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). De bestreden beslissing leidt er voorts niet toe dat de verzoekende partij gedwongen wordt verwijderd of dat zij voorgoed gescheiden wordt van haar echtgenoot. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar echtgenoot alsnog een gezin te vormen in het Rijk, mits zij via de geijkte procedures van de Vreemdelingenwet een legaal verblijf in het Rijk aanvraagt in het kader van een gezinshereniging, temeer nu zij zelf aanvoert dat haar echtgenoot "*inmiddels (...) een netto-inkomen heeft van 1400 euro per maand hetwelk ruim boven de marges van artikel 40ter Vreemdelingenwet ligt*". Immers, de tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort haar gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (cf.

EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat er hinderpalen zijn voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven in Rusland. Evenmin wordt aangetoond dat de verzoekende partij niet (tijdelijk) (met haar echtgenoot) zou kunnen afreizen naar Rusland.

Voor zover de verzoekende partij tenslotte aanvoert dat de verwerende partij bij haar beoordeling de bepalingen van artikel 8 van het EVRM had moeten respecteren, minstens het dossier zorgvuldig diende te onderzoeken, kan worden verwezen naar het onderzoek van het eerste en het tweede middel waaruit blijkt dat niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN